

номической деятельности. В этом случае приватизация и либерализация экономически и социально оправданы. Однако на самом деле эти трансформации усложняют и обостряют другие социальные проблемы мексиканского общества.

Литература

1. *Calva J. L.* México más allá del neoliberalismo: Opciones dentro del cambio global. 2ª edición. — México: Plaza Janés Editores, 2001. — 312 p.
2. *Burki S. T., Perry G. E.* Más allá del consenso de Washington: la hora de la reforma institucional. Estudios del Banco Mundial sobre América Latina y el Caribe. — Washington, D.C.: Banco Mundial, 1998. — 177 p.
3. *Guillén Ramo H.* La contrarrevolución neoliberal. — México: Ediciones Era, 1997. — 257 p.
4. *Ortiz Wadgyamar A.* Política económica de México 1982-1995: Los Sexenios Neoliberales. — México: Nuestro Tiempo, 2005. — 176 p.
5. Sexto Informe de Gobierno, 2006. — México: Gobierno de los Estados Unidos Mexicanos, Presidencia de la República, 2006. — 516 p.
6. Informe anual 2006. — México: Banco de México, 2007. — 174 p.

УДК 338

В. І. Кириленко

ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА В СИСТЕМІ АНТИКРИЗОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Сучасний стан відтворювального процесу характеризується розбалансованістю, що виявляється в пригніченості функції заощадження і мотивації інвестування господарських агентів. Для підвищення конкурентоспроможності необхідна структурна перебудова економіки з боку виробництва, що залежить, по-перше, від розширення внутрішнього попиту на вітчизняні товари і послуги і, по-друге, від ресурсного забезпечення інвестиційної діяльності. Створення бази інвестиційного забезпечення є важливим чинником для перетворення економіки. Однак у даний час ця база відсутня. Причиною тому є відсутність інтересу в інвесторів вкладати кошти в розвиток довгострокових об'єктів. Це пов'язано з протіканням інфляційних процесів, що збільшують ризик неповернення вкладених коштів. У результаті цього інвестори прагнуть вкладати свої засоби в короткострокові операції, з метою одержання швидкого і надійного доходу, а не на довгостроковий період. Однак тут отримуємо замкнене коло, вийти з якого

можна тільки за активізації інвестиційної діяльності. В даних умовах ключовою проблемою економічної політики держави є активізація інвестиційної діяльності, що вимагає формування такої інвестиційної політики.

В умовах обмежених ресурсів, насамперед фінансових, інвестиційна політика має носити суворо цілеспрямований характер. Це пов'язано з тим, що цілі, по-перше, є суб'єктивним відображенням об'єктивної сутності інвестиційної політики, її функцій у забезпеченні та активізації інвестиційної діяльності; по-друге, породжують мотиви і стимули для їхнього досягнення; по-третє, є основою для побудови критеріїв оцінки результатів інвестиційної діяльності, виявлення проблем і прийняття рішень. Цілі інвестиційної політики можуть бути різними і залежати від рівня, для якого вони розробляються.

Цілі макrorівня інвестиційної політики визначаються в такому вигляді: економічне зростання країни; досягнення зовнішньої і внутрішньої стабільності; підвищення соціальної захищеності населення; прагнення до максимізації суспільного добробуту; забезпечення приросту вкладення капіталу в економіку (реальний сектор); зміна пропорцій у формах реального і фінансового інвестування; забезпечення зростання рівня прибутковості інвестицій і сумарного доходу від інвестиційної діяльності; зміна технологічної і відтворювальної структури капітальних вкладень; зростання економічної ефективності; створення системи інвестиційної безпеки; зростання числа нових робочих місць.

Реалізація поставлених цілей при розробці інвестиційної політики будь-якого рівня відбувається у визначеній послідовності і протікає як об'єктивний процес. Його основними елементами виступають: аналіз соціально-економічної ситуації; цілі, завдання, пріоритети інвестиційної політики; визначення сил, засобів і шляхів формування інвестиційної політики; господарський механізм, тобто сукупність тих важелів, заходів, за допомогою яких можливе досягнення поставлених цілей і вирішення завдань; діагностика інвестиційного процесу.

На даному етапі розвитку України основними завданнями інвестиційної політики можуть бути визначені такі: формування бюджету розвитку і бюджету в цілому, що забезпечує надання цілеспрямованої державної фінансово-кредитної підтримки пріоритетним галузям економіки; створення у всіх територіально-адміністративних одиницях України необхідної інфраструктури, що забезпечує надання фінансово-кредитної підтримки підприємствам пріоритетних галузей економіки (сприяння у формуванні

небанківських інвестиційних інститутів, таких як страхові, лізингові компанії, пайові інвестиційні фонди і т.д.); відновлення довіри іноземних інвесторів за рахунок забезпечення умов і активізація заходів для створення сприятливого інвестиційного клімату; мобілізація вільних засобів підприємств і населення на інвестиційні цілі; формування умов для запуску механізму самофінансування підприємств пріоритетних галузей економіки і підвищення ролі власних засобів підприємств, використовуваних для власних інвестиційних проєктів; розробка і затвердження диференційованої системи заходів державної підтримки інвестиційних проєктів у пріоритетних галузях економіки; проведення політики податкового стимулювання і надання державних гарантій у залежності від обсягу інвестицій великих інвесторів, термінів окупності інвестиційних проєктів, пріоритетності галузі і регіону, у яких здійснюється інвестиційний проєкт. Надання податкових пільг фінансовим інститутам, вітчизняним і іноземним інвесторам, що йдуть на довгострокові інвестиції для того, щоб компенсувати їм збитки від уповільненого обороту капіталу в порівнянні з іншими напрямками їхньої діяльності.

Пріоритетними напрямами інвестиційної політики мають стати: розширення потенційних джерел для інвестицій; створення умов, що стимулюють перетворення нагромаджень в інвестиції; застосування для раціонального використання бюджетних засобів системи цільових програм різного рівня (державних, спільних державно-регіональних, регіональних, регіонально-муніципальних і т. ін.); формування за допомогою державної регіональної інвестиційної політики на основі місцевих ініціатив механізмів залучення інвестицій, насамперед у сферу пріоритетних галузей регіональної економіки, з урахуванням місцевих умов; створення конкурентного середовища у всіх сферах пріоритетних галузей економіки, без якої монополізм буде перешкоджати структурним зрушенням; надання допомоги держави в активізації інвестиційної активності корпорацій; максимальне врахування приватного інтересу та усунення того, що перешкоджає фірмам і населенню в їхній економічній і інвестиційній активності; зниження загальної невизначеності, встановлення рівнів інвестиційної безпеки для учасників інвестиційної діяльності.

Сучасна інвестиційна політика має бути спрямована насамперед на стимулювання інвестиційної активності підприємств, приватних інвесторів, іноземних інвесторів, що є важливою умовою подолання економічної кризи. Ефективність інвестиційної політики багато в чому визначається системністю, чіткістю та обґрунтованістю пріоритетів, інструментами її реалізації.